

Пол Верлен
Бяла, луната...

Бяла, луната
лее лъчи;
между листата
сладко звучи
песен в покоя...

О, мила моя!

В езеро бяло –
с бистрата глъб
на огледало –
черни от скръб,
тръпнат върбите...

Час на мечтите.

А в тъмнината
звезден покой
от небесата
слиза с безброй
цветни сияния...

Час на признания.

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Paul Verlaine
La lune blanche, 1872

Набиране: NomaD

Издание: Пол Верлен. Поезия. Подбор и превод от френски Кирил Кадийски.
Издателство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10779>]